

'Meine Herren, hauen Sie ab. Der Führer kann uns gestohlen werden'

„Het einde van de oorlog was in zicht, de geallieerden waren al in Normandië geland. Er viel een brief in de bus bij ons thuis. *Arbeitseinsatz Deutschland* stond erop. Mijn vader werd opgeroepen om te gaan werken in Duitsland voor de Duitse oorlogsindustrie. De enige optie om hieraan te ontkomen was onderduiken. Onderduiken, maar waar? Er werd gedacht aan de kerk van Bingelrade. Er waren enkele kelders onder de pastorie die geschikt leken. De toenmalige pastoor werd benaderd maar deze voelde hier niets voor. De rede van deze weigering ontging mij als knul van acht. Pap moest weg en dat was de schuld van meneer pastoor. Hij moest zich melden op het station van Sittard voor transport naar Duitsland.”

„Er braken zware tijden aan voor ons mam en de kinderen, temeer omdat de geallieerden de opmars naar het noorden al hadden ingezet. Mijn onbegrip jegens meneer pastoor liep vanwege de weigering zo hoog op dat ik op een woensdagmiddag vanuit het korenveld aan het Schoolpaadje met een steen naar de langsfietsende meneer pastoor heb gegooid. Het Schoolpaadje was toentertijd een pad dat vanaf de school naar Viel liep. Meneer pastoor raakte van schrik de macht over zijn fiets kwijt en reed pardoes het korenveld in. Meneer pastoor heeft nooit geweten wie hem dit had geflikt.”

„Zoals het in die tijd hoorde heb ik deze zonde gebiecht, bij pater Guido, een toenmalige pater Carmeliet van het klooster te Merkelbeek. Hij hoorde af en toe de biecht in Bingelrade. Tijdens de op te leggen penitentie reageerde hij laconiek: 'Niet erg jong, meneer pastoor is ook niet mijn vriend'.”

„Tijdens het transport naar Duitsland werd de trein, waarin mijn vader werd vervoerd, in de buurt van Amersfoort door de Amerikanen gebombardeerd. De passagiers van de trein gingen immers een bijdrage leveren aan de Duitse oorlogsindustrie. De trein kwam in de buurt van Amersfoort tot stilstand en kon niet meer verder. Er brak paniek uit en iedereen wilde vluchten, de bewakers grepen in. Een begeleidend Duits officier maande tot kalmte en sprak toen de woorden: '*Meine Herren, hauen Sie ab. Der Krieg ist zu Ende. Der Führer kann uns gestohlen werden*'. Pap bedacht zich geen moment en vluchtte op een gestolen fiets en wist twee dagen later het bevrijdde Zuiden te bereiken.”

„Achteraf had ik toch een beetje spijt van de actie tegen meneer pastoor, daar in dat korenveld. Notabelen in die tijd zoals burgemeesters en ook geestelijken moesten toch vaak in hun beslissingen kiezen voor het algemeen belang. Op enige manier hulp bieden aan onderduikers kon immers leiden tot represailles door de Duitsers jegens de burgers, hetgeen regelmatig plaatsvond.”

Bron: Dagblad de Limburger